

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: V. M.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíků, z.s.
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-K07-2017,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-K07-2017, e. č. B005849 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, zda jsou v případě žalobkyně dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Předně žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla v zemi původu vystavena pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V rámci pohovoru se žadatelem o mezinárodní ochrany vypověděla, že jediným důvodem pro vycestování ze země byly problémy s jejím bývalým manželem, který ji fyzicky týral a vyhrožoval smrtí.
3. V tomto směru žalovaný doplnil, že by tato skutečnost mohla být hodnocena jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu pouze tehdy, pokud by k němu docházelo ze strany arménských orgánů veřejné moci, popř. ze strany soukromých osob za předpokladu, že by toto jednání bylo státními orgány tolerováno či podporováno. Jinými slovy, jednání bývalého manžela žalobkyně by bylo považováno za pronásledování v případě, kdyby stát nebyl schopen nebo ochoten poskytnout žalobkyni dostatečnou ochranu.
4. Ačkoliv žalovaný připustil, že popisované jednání bývalého manžela vykazuje znaky domácího násilí, neztotožnil se s tvrzením, že arménské orgány veřejné moci nejsou schopny či ochotny poskytnout žalobkyni ochranu. Konkrétně žalovaný odkázal na informace o zemi původu, které byly do správního spisu založeny. Z nich podle názoru žalovaného vyplývá, že arménská vláda přijala pro období let 2010 až 2015 strategický akční plán pro boj s genderově motivovaným násilím, jehož součástí byl také monitoring jednotlivých případů. V této souvislosti došlo rovněž k přijetí zákona o domácím násilí a Arménie podepsala Istanbulskou úmluvu týkající se prevence a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí. Současně se v zemi dané problematice věnuje řada neziskových organizací, které nabízejí rovněž poradenské služby obětem domácího násilí.
5. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně se mohla v zemi původu domáhat ochrany u příslušných orgánů veřejné moci. Žalobkyně navíc bývalého manžela již před svým odjezdem ze země opustila a žili odloučeně. Přestože žalobkyně tvrdila, že ji manžel neustále hlídal a dokonce se ji měl snažit fyzicky napadnout, mohla svobodně chodit do zaměstnání a chování svého manžela se rozhodla příslušným orgánům veřejné moci nenahlásit, ačkoliv ji v tom nic nebránilo. Žalovaný považoval za nepravděpodobné tvrzení žalobkyně, že její manžel má mezi policisty kamarády a mohl by tak jejich postup ovlivnit, neboť jsou arménské státní orgány zkorumpované. Podle informací o zemi původu je navíc možné bránit se proti nedostatečnému postupu policejních orgánů stížností. Žalobkyně však nevyvinula žádnou snahu o to, aby se s žádostí o pomoc na tamní orgány veřejné moci obrátila.

6. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po příjezdu do České republiky, ale téměř o měsíc později, a to jeden den před skončením platnosti víza. Dále se žalovaný zabýval zbývajícími důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Žaloba

7. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný při rozhodování dostatečně nezjistil skutkový stav věci a nezohlednil všechny rozhodné skutečnosti. V této souvislosti žalobkyně namítala, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, pokud domácí násilí, kterému žalobkyně byla od svého bývalého manžela vystavena, nepovažoval za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Domácí násilí je totiž celospolečenským jevem, který byl rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu považován za projev diskriminace zakládající se na příslušnosti k pohlaví jako určité sociální skupině. Podle jejího názoru tak byl naplněn důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí v Arménii pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 tohoto zákona.
8. Žalobkyně se dále neztotožnila ani s argumentací žalovaného, podle které mohla využít ochrany ze strany arménských orgánů veřejné moci. Konkrétně žalobkyně poukázala na skutečnost, že za účelem posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jsou správní orgány povinny zabývat se nejen existencí právních předpisů v zemi původu, ale také způsobem jejich uplatňování, což souvisí s požadavkem na zavedení a zpřístupnění účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání daného jednání.
9. V tomto ohledu žalobkyně namítala, že žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na pouhý popis dotčené právní úpravy v zemi původu, aniž by se jakkoliv zabýval tím, zda je její uplatňování skutečně efektivní a dostupné. Této povinnosti žalovaného nezbavuje skutečnost, že žalobkyně o ochranu státní orgány v zemi původu nepožádala, pakliže argumentovala tím, že jsou zkorumpované a ochrana z jejich strany by nebyla dostatečná.
10. K tomu žalobkyně doplnila, že v době, kdy požádala o mezinárodní ochranu, ještě v Arménii právní úprava proti domácímu násilí neexistovala. Stejně tak nebyla doposud ratifikována Istanbulská úmluva, na kterou žalovaný odkazoval. Současně žalobkyně poukázala na konkrétní a veřejně dostupné zprávy o zemi původu, ze kterých vyplývá, že ochrana obětí domácího násilí je v dané zemi stále aktuálním a závažným problémem (viz zpráva Human Rights Watch z ledna 2018: Armenia: Little Protection, Aid for Domestic Violence Survivors, přístupná na <https://www.hrw.org/news/2018>). Těmito skutečnostmi se ovšem žalovaný nezabýval.
11. Dále poukázala žalobkyně také na zprávu USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2017 – Armenia ze dne 20. 4. 2018, přístupná na <https://www.ecoi.net>. O neúčinnosti nového zákona o násilí v rodině přijatého v prosinci 2017 hovoří též zpráva EVN Report: „Domestic Violence. An Imperfect Law and Enduring Stereotypes, listopad 2018“ (přístupné na www.evnreport.com). Z uvedených informací vyplývá, že státní orgány Arménie nejsou schopny ochránit žalobkyni před soukromým původcem násilí páchaného vůči ní.

12. Z toho důvodu žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitky žalobkyně, žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný zejména poukázal na skutečnost, že žalobkyně se v zemi původu neobrátila jak na příslušné orgány veřejné moci, tak ani na neziskové organizace, které v dané oblasti aktivně působí. V této souvislosti žalovaný považoval obecné tvrzení žalobkyně o zkorumpovanosti tamní státních orgánů za nepřesvědčivé a nevěrohodné, a to s ohledem na skutkové okolnosti případu.
13. Kromě toho žalovaný připomněl, že žalobkyně na jednu stranu tvrdila, že se nemohla s následky domácího násilí obrátit na lékaře, ale přitom vypověděla, že vlivem manželova jednání čtyřikrát potratila, přičemž se přinejmenším v roce 2011 dostala do nemocnice. Z denního režimu, který žalobkyně popsala, navíc vyplývá, že měla dostatek možností, aby policii, lékaře nebo některou z neziskových organizací navštívila, a to zejména v době, kdy již s bývalým manželem nebydlela. Stejně tak žalobkyně měla možnost hledat si zaměstnání v jiném městě, což neučinila pouze proto, že byla se svoji dosavadní prací spokojená a měla v místě bydliště přátele. Zjištěné skutečnosti tak neodůvodňovaly udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně **repliku ze dne 21. 5. 2019**, ve které zejména uvedla, že žalovaný vyhodnotil reálné možnosti žalobkyně obrátit se s žádostí o pomoc a ochranu na arménské státní orgány zcela povrchně a formalisticky. Žalobkyně naopak odkázala na aktuální zprávy o zemi původu, ze kterých vyplývá, že řada případů domácího násilí nebyla tamními orgány účinně vyšetřena či stíhána, přestože se jedná o rozšířený společenský problém. Některé postižené ženy měly být dokonce policií od podávání stížností odrazovány. Rovněž mělo docházet k tomu, že byly tyto ženy podrobovány tzv. testu panenství, přičemž samotné domácí násilí bylo podle příslušného zákona považováno za trestný čin nízké či střední závažnosti.
15. Dále žalobkyně odkázala na veřejně dostupnou zprávu o zemi původu (USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2018 – Armenia ze dne 13. 3. 2019, přístupná na <https://www.ecoi.net>), podle které byla jednotlivá ustanovení zákona proti domácímu násilí kritizována z důvodu toho, že neposkytují postiženým ženám dostatečnou ochranu, přičemž jsou problémy s jeho aplikací ze strany policejních orgánů. Žalovaný tedy pochybil, pokud nepovažoval argumentaci žalobkyně za relevantní pouze proto, že se na orgány veřejné moci v zemi původu neobrátila, když výslovně poukázala na jejich zkorumpovanost, resp. neschopnost a neochotu poskytnout jí náležitou ochranu. V tomto ohledu není relevantní, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až měsíc po příjezdu do České republiky.

V. Správní spis

16. Ve správním spisu se nachází kopie cestovního dokladu žalobkyně, předávací protokol a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 6. 2017.

Z obsahu daného záznamu vyplývá, že žalobkyně je svobodná, ale v minulosti uzavřela v Arménii na přání rodičů neoficiální manželský svazek podle místních zvyklostí. Během společného soužití se svým manželem mělo z jeho strany docházet k fyzickému násilí, kvůli kterému žalobkyně opakovaně potratila. Z toho důvodu se žalobkyně odstěhovala, ale její bývalý manžel ji nadále pronásledoval a vyhrožoval, že ji zabije. Proto žalobkyně vycestovala na pozvání své kamarádky do České republiky. Do Arménie se vrátit nechce. Za účelem prokázání svých tvrzení žalobkyně doložila správnímu orgánu mimo jiné kopie lékařských zpráv v arménském jazyce.

17. Kromě výše uvedených podkladů se ve správním spisu nachází protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 6. 2017, během kterého žalobkyně mimo jiné uvedla, že v roce 2011 uzavřela na přání svých rodičů neoficiální sňatek. Krátce poté mělo ze strany jejího manžela dojít k násilnému pohlavnímu styku. Žalobkyni bylo manželem vyhrožováno zabitím, pokud se ho pokusí opustit. Nepracoval a byl neustále pod vlivem alkoholu. Současně žalobkyni opakovaně fyzicky napadal. V důsledku jeho jednání žalobkyně několikrát potratila.
18. Žalobkyně se na místní policii neobrátila, a to rovněž z toho důvodu, že její manžel měl mezi policisty kamarády, kteří mohli vyšetřování ovlivnit. O tom podle žalobkyně svědčí skutečnost, že její bývalý manžel se opakovaně účastnil rvaček. Přestože byl policií vždy odveden, bezprostředně poté byl znovu propuštěn a chlubil se tím, že má přátele u policie. Orgány veřejné moci jsou v Arménii zkorumpované. Kromě toho žalobkyně k dotazu žalovaného doplnila, že jí nenapadlo obrátit se ani na příslušné nevládní organizace, vůči kterým nemá důvěru. Přesídlení do jiného města žalobkyně nevyužila, protože měla v místě bydliště dobrou práci a příbuzné. Ačkoliv od manžela odešla, nadále ji pronásledoval a jednou se ji dokonce pokusil násilně odvést ve vlastním vozidle.
19. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu byly do správního spisu dále založeny následující informace o zemi původu: Informace MZV ČR ze dne 15. 5. 2018, č. j. 111005/2018-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2017, č. j. 90855/2017-LPTP – Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, Informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 (zahrnující i analýzu ochrany práv žen), Informace Freedom House z měsíce ledna 2018 – Svoboda ve světě 2018, Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2017 – Údaje o zemi, Informace OAMP ze dne 20. 6. 2018 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informace OAMP ze dne 2. 3. 2018 - Domácí násilí.
20. Žalobkyni poté bylo dne 26. 11. 2018 umožněno, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí ve věci. V této souvislosti do protokolu uvedla, že se k jednotlivým podkladům (včetně informací o zemi původu) nechce vyjádřit a nenavrhuje jejich doplnění. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Krajský soud předně uvádí, že mezi stranami není z hlediska zjištění skutkového stavu věci sporné tvrzení žalobkyně, že byla v zemi původu po dobu několika let vystavena jednání svého manžela majícího znaky domácího násilí. Ačkoliv žalovaný ve vyjádření k žalobě skutkovou verzi žalobkyně kriticky hodnotil, zpochybňoval především její závěr o tom, že situace byla bezvýchodná, resp. že ji nebylo možné řešit např. oznámením fyzického napadení manželem ošetřujícím lékaři, kolegům v práci či přímo příslušným orgánům veřejné moci nebo nevládním organizacím.
26. Žalobkyně a žalovaný se ovšem rozcházejí v tom, zda lze domácí násilí ze strany bývalého manžela považovat za azylově relevantní, a to v kontextu úrovně a přístupnosti ochrany, která je orgány veřejné moci v Arménii obětím domácího násilí poskytována.
27. Pokud se jedná o námitku žalobkyně, že domácí násilí lze za určitých podmínek považovat za jeden ze zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Z ustálené judikatury vyplývá, že v případě domácího násilí lze uvažovat jak o existenci rizika vzniku vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak o odůvodněném strachu z pronásledování kvůli příslušnosti k pohlaví jako určité sociální skupině podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 49/2008-55, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 Azs 255/2018 – 24; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. K tomu je však nutné doplnit, že ani žalovaný nezpochybňoval, že domácí násilí může být považováno za dostatečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí především zdůraznil, že by se muselo jednat o případ, kdy je domácí násilí v zemi původu podporováno či přehlíženo ze strany příslušných orgánů veřejné moci, v důsledku čehož není oběti domácího násilí poskytována dostatečná ochrana.
29. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z informací o zemi původu, ze kterých vyplývá, že v posledních letech došlo v Arménii k výraznému politickému a legislativnímu posunu v oblasti boje s genderově motivovaným násilím, a to i za podpory Evropské unie. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že v zemi se lze obrátit nejen na policejní orgány, ale také nevládní organizace, které nabízejí poradenské služby a právní pomoc obětem domácího násilí. Žalobkyně však žádnou z výše uvedených možností nevyužila. Podle názoru žalovaného nelze její pasivitu omlouvat tvrzením o zkorumpovanosti a nedůvěryhodnosti tamních orgánů, pakliže se zakládá výhradně na nepodložené zkušenosti se svým manželem, který měl mít mezi policisty přátele.

30. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací žalobkyně, podle které je pro účely posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany nutné zabývat se nejen tím, zda v zemi původu existuje právní systém zakotvující ochranu proti domácímu násilí, ale rovněž tím, zda je tento systém účinný a přístupný jednotlivým obětem. Žalovaný se pak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně zaměřil spíše na vymezení politického přístupu a vývoje legislativy v Arménii, přičemž nevěnoval pozornost zhodnocení všeobecné účinnosti daného systému veřejnoprávní ochrany proti domácímu násilí.
31. Na druhou stranu nelze opomenout, že žalobkyně ve správním řízení zpochybňovala důvěryhodnost arménských orgánů veřejné moci v zásadě toliko s odkazem na údajné a zcela nepodložené známosti svého bývalého manžela na policii, čímž se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně zabýval. Konkrétně poukázal na nepravděpodobnost existence takových známostí a na zákonnou možnost podání stížnosti proti postupu policejních orgánů za předpokladu, kdyby podané oznámení řádně neproověřily.
32. Stěžejním podkladem pro rozhodnutí byla Informace OAMP ze dne 2. 3. 2018, která se podrobně zabývá problematikou domácího násilí v Arménii a řešení daného problému ze strany tamní politické reprezentace a příslušných orgánů veřejné moci. Z obsahu daného dokumentu předně vyplývá, že domácí násilí je v domovské zemi žalobkyně stále aktuálním a vážným problémem, a to také v kontextu tradičních hodnot souvisejících s významem manželského svazku a postavením ženy v rodině a společnosti. Současně je ovšem zřejmé, že zde existuje právní systém ochrany, na jehož zefektivnění je neustále pracováno, a to nejen přijetím akčního plánu či speciální právní úpravy, ale také prováděním školení policistů a dalších kompetentních osob. Podkladem této zprávy byla také žalobkyní citovaná zpráva Human Rights Watch z ledna 2018: Armenia: „Little Protection, Aid for Domestic Violence Survivors“ ze dne 12. 1. 2018. Existenci možnosti policejní ochrany potvrzuje též Informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 (na níž odkazuje i žalobkyně a která je obsažena ve správním spisu), která hovoří i o určitém procentu prošetřených a stíhaných případů domácího násilí v roce 2017.
33. Stejně tak nelze na podkladě výše uvedených informací o zemi původu vyloučit, že nadále dochází k případům, kdy jsou někteří policisté neochotni oznámení týkající se domácího násilí řádně prověřit, což souvisí rovněž s genderovou nevyvážeností při obsazování služebních míst v rámci bezpečnostních sborů. Na druhou stranu nelze opomenout ani související statistiky, ze kterých vyplývá, že jednotlivé podněty jsou policií standardně prověřovány.
34. Konkrétně jsou v daném dokumentu uvedeny údaje za rok 2017, během kterého bylo evidováno celkem 458 trestních řízení ve věcech domácího násilí, přičemž 272 osob bylo obviněno. Z uvedeného tedy nelze podle názoru zdejšího soudu dovodit, že by bylo domácí násilí ze strany arménských policejních orgánů systematicky přehlíženo, popř. bagatelizováno, byť samozřejmě nelze vyloučit selhání jednotlivce (vyšetřujícího policisty) v individuálních případech, proti čemuž je možné uplatnit další prostředky právní ochrany či pomoc neziskových organizací, které v Arménii své služby nabízejí. Důvodem individuálních selhání ochranných mechanismů může být tradiční nastavení vnímání společenského statusu ženy v arménské společnosti a její úlohy v rodině. To ale není problém řešitelný obecně prostředky mezinárodní ochrany.

35. Pokud žalobkyně poukázala na změnu situace v Arménii po přijetí zákona o domácím násilí v prosinci 2017, jde o informaci, která je reflektována i v citované Informaci OAMP ze dne 2. 3. 2018. Z hlediska účinnosti nové právní regulace nehovoří o ničem podstatně jiném ani žalobkyně citovaná zpráva US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2018 – Armenia ze dne 13. 3. 2019 (přístupná na internetových stránkách <https://www.ecoi.net/en/document/2004271.html>), kde se opět odkazuje zejména na data z roku 2017. Je zřejmé, že efektivita uplatňování nového systému ochrany před domácím násilím není ještě optimální, ale zároveň tato regulace nepochybně přispěla ke zlepšení situace oproti předchozímu stavu, kdy žalobkyně prodělala své zkušenosti s domácím násilím v rodině (období let 2011 – 2016).
36. Z toho důvodu krajský soud nepovažoval za nezbytné doplňovat dokazování žalobkyně citovanými zprávami o zemi původu (které navíc ani žalobkyně nenavrhovala), neboť tyto zprávy v zásadě svědčí rovněž o tom, že i přes snahy o novelizaci právních předpisů a zefektivnění účinnosti právního systému ochrany obětí domácího násilí, v domovské zemi žalobkyně nadále dochází k případům, kdy nebylo podané oznámení na policii řádně prošetřeno. Za zásadní ovšem krajský soud považuje skutečnost, že z informací o zemi původu vyplývá jednoznačná snaha tamní vlády daný celospolečenský problém řešit, a to nejen zavedením, ale podle statistik také praktickým uplatňováním právního systému pro odhalování, stíhání a trestání násilí na ženách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 217/2017 – 45).
37. V nyní posuzované věci se žalobkyně na příslušné orgány veřejné moci ani nevládní organizace v Arménii vůbec neobrátila, aniž by kromě nepodloženého tvrzení o policejních konexích svého manžela uvedla jedinou konkrétní (negativní) zkušenost, na základě které mohla být její důvěra v efektivitu tamního systému ochrany proti domácímu násilí podlomena. Žalobkyně tedy možnosti vnitřní ochrany v zemi původu vůbec nevyužila, přičemž její důvody k tomuto postupu nelze považovat z právního pohledu za ospravedlnitelné, jakkoliv lidsky snad pochopitelné.
38. Ve shodě se žalovaným pak krajský soud připomíná, že žalobkyně svého bývalého manžela nakonec opustila, žila ve vlastním bytě a chodila do zaměstnání. Zároveň se nepokusila ani odstěhovat z města Gjumri do jiného města v Arménii, kde by nepochybně jejímu manželovi trvalo déle, než by ji vypátral. Z toho důvodu jí nic nebránilo v tom, aby jednání svého bývalého manžela na policii ohlásila, a to zejména za předpokladu, že ji po ukončení vzájemného soužití nadále obtěžoval.
39. Jak již bylo uvedeno, z dostupných informací o zemi původu nevyplývá, že by arménské státní orgány v obecném měřítku selhávaly v poskytování ochrany před násilnou trestnou činností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 2 Azs 260/2017 – 40). Krajský soud proto neshledal, že by se žalovaný dopustil nepřezkoumatelného či nezákonného hodnocení otázky pronásledování žalobkyně v zemi původu.
40. Vzhledem k tomu, že jiné žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nevznesla, krajský soud se nezabýval dalšími nosnými důvody napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.